

Poveste

Marck Nessel

Poveste

Adunată de prin lume, despre predestinare, destin și coincidențe.

Într-o zi, fără de veste,

Un bărbat a întârziat,

Pe drum spre casa sa.

Văzând că ora e târzie,

Cu mult din cale afară,

A vrut ca soția sa să știe,

Și a sunat-o-prima oară.

Pentru că n-a răspuns, întârziatul domn,

A repetat apelul, cuprins de foc și pară.

La care soția îi răspunde, trezită greu din somn.

-Te-am mai sunat, de ce nu ai răspuns?

Își ceartă el femeia.

-E primul tău apel ajuns,

Și am răspuns. Te aștept cu cheia.

Ajuns acasă supărat,

Bărbatul ridică telefonul,

Și vede că nu a sunat,

Decât o dată, și îndulcește tonul:

-Vai dragă, rogu-te mă scuză,

Nu-ți fie cu supărare,

Că-n grabă, cu firea mea ursuză,

Am mai sunat, dar cu eroare.

A doua zi de dimineață,

Mânat de-un sentiment ciudat

Și curios din fire,

Repetă apelul eronat.

Răspunde o voce de bărbat,

Care-i mulțumește,

Că-n noaptea cea târzie l-a sunat,

Și viața i-a salvat, fără să știe.

-Cum așa? întreabă soțul,

Credeam că am deranjat!

O face el pe hoțul.

-Să mă iertați de ieri am supărat!

Primește un răspuns neașteptat:

-Ieri, când ai sunat,
Mă certam cu Dumnezeu,
Eram de funie agățat,
Dorind sfârșitul meu.

L-am implorat, cu ochii în lacrimi:
-Doamne, de nu vrei așa
Să-mi termin viața,
Dă un semn, fă ceva,
Să-mi recâștig speranța!

Atunci am primit apelul tău,
Venit din depărtare,
Semnul trimis de Dumnezeu,
Suprema mea salvare!

De aceea îți mulțumesc,
Că ai greșit în noapte,
Mânat de-un semn Dumnezeiesc
Și m-ai scăpat de moarte.

Învățătura este că,
Dincolo de noi,
Atei ori credincioși din fire,
Cineva veghează,
Fără să ne dea de știre.
Și crezi ori nu, în pronia cerească,
De multe rele ne păzește,
Ceata îngerească!